

Γιατί ὁ Θεὸς ἔγινε ἄνθρωπος;
Τὸ Ἀπροϋπόθετον
τῆς Θείας Ἐνανθρωπήσεως

Ὁσίου Νικοδήμου τοῦ Ἀγιορείτου *

«Ὁλος ὁ Κόσμος ἔγινε
διὰ τὴν Κυρίαν Θεοτόκον
καὶ ἡ Κυρία Θεοτόκος ἔγινε
διὰ τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν»

ΨΩΣΕ τὸν λογισμόν σου ὑπεράνω ἀπὸ κάθε καιρὸν καὶ χρόνον,
καὶ ὑπεράνω ἀπὸ κάθε κτίσμα νοητὸν καὶ αἰσθητὸν. Καὶ ἐμβαί-
νων (διὰ νὰ εἰπῶ ἔτσι) μέσα εἰς τὴν ἰδίαν αἰωνιότητα καὶ εἰς τὸν
νοῦν τοῦ Θεοῦ, συλλογίσου τὰς τρυφὰς καὶ ἀρρήτους ἀγαλλιᾶσεις
ὅπου ἐλάμβανεν ἐν ἑαυτῷ ὁ Θεὸς διὰ τὴν ἀειπάρθενον Μαρίαν...

* * *

ΜΕ ΚΑΘΕ δίκαιον ἔχαιρε καὶ ὑπερέχαιρε πρὸ τοῦ αἰῶνος ἡ
Ἁγία Τριάς, προγινώσκουσα κατὰ τὴν θεαρχικὴν Της ἰδέαν, τὴν
ἀειπάρθενον Μαριάμ.

Διότι, εἶναι γνώμη τινῶν Θεολόγων, ὅτι, ἂν καθ' ὑπόθεσιν
ὅλα τὰ ἐννέα τάγματα τῶν Ἀγγέλων ἤθελαν κρημνισθῆ ἀπὸ τοὺς
οὐρανοὺς καὶ νὰ γίνουν δαίμονες· ἂν ὅλοι οἱ ἀπὸ τοῦ αἰῶνος
ἄνθρωποι ἤθελαν γίνεαι κακοὶ καὶ ὅλοι νὰ ὑπάγουν εἰς τὴν
κόλασιν χωρὶς νὰ γλυτώσῃ τινάς· ἂν ὅλα τὰ κτίσματα, οὐρανός,
φωστῆρες, ἄστρα, στοιχεῖα, φυτά, ζῶα, ἤθελαν ἀποστατήσῃ κατὰ
τοῦ Θεοῦ, νὰ εὗγουν ἀπὸ τὴν τάξιν των καὶ νὰ ὑπάγουν εἰς τὸ
μὴ ὄν· μ' ὅλον τοῦτο, ὅλαις αὐταῖς ἢ κακίαις τῶν κτισμάτων,
συγκρινόμεναι μὲ τὸ πλήρωμα τῆς ἀγιότητος τῆς Θεοτόκου, δὲν
ἠδύναντο νὰ λυπήσουν τὸν Θεόν.

Διότι, μόνη ἡ Κυρία Θεοτόκος ἦτον ἱκανὴ νὰ Τὸν εὐχαριστή-
σῃ κατὰ πάντα καὶ διὰ πάντα καὶ νὰ μὴ Τὸν ἀφήσῃ τόσον νὰ

λυπηθῆ διὰ τὸν χαμὸν καὶ τὴν ἀπώλειαν τῶν τόσων καὶ τόσων κτισμάτων Του, ὅσον ἤθελε Τὸν κάμει νὰ χαίρῃ ὑπερβαλλόντως διὰ λόγου Της μόνον.

Ἦγουν, διότι Αὐτὴ μόνη ἀσυγκρίτως Τὸν ἠγάπησεν ὑπὲρ πάντα· διότι Αὐτὴ μόνη ὑπὲρ πάντα ὑπήκουσεν εἰς τὸ θέλημά Του καὶ διότι Αὐτὴ μόνη ἐστάθη χωρητικὴ καὶ δεκτικὴ ὄλων ἐκείνων τῶν φυσικῶν, τῶν προαιρετικῶν καὶ τῶν ὑπερφυσικῶν χαρισμάτων, ὅπου ὁ Θεὸς διεμοίρασεν εἰς ὄλην τὴν κτίσιν.

Ἐν συντομίᾳ, διότι Αὐτὴ ἔγινεν ἕνας ἄλλος δεύτερος κόσμος, ἀσυγκρίτως καλύτερος ἀπὸ ὅλον τὸν νοπτὸν καὶ αἰσθητὸν κόσμον καὶ ἀρκετὸς μόνος νὰ δοξάζῃ αἰωνίως τὸν Ποιητὴν ἐκ τῆς καλλονῆς καὶ ποικιλίας τῶν χαρισμάτων του περισσότερον ἀπὸ ὄλην τοῦ παντὸς τὴν δημιουργίαν.

Συνάγεται λοιπὸν ἐκ τῶν εἰρημένων, ὅτι, ἐπειδὴ καὶ ὁ Θεὸς προώρισε τὴν Θεοτόκον κατὰ τὴν προαιώνιον Αὐτοῦ εὐδοκίαν, ἥτις εἶναι, οὐχὶ τὸ ἐπόμενον καὶ κατ' ἐπακολούθησιν θέλημα τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ τὸ προηγούμενον καὶ κύριον Αὐτοῦ θέλημα, ὡς τὸ ἐρμηνεύει ὁ μέγας τῆς Θεσσαλονίκης Γρηγόριος¹· συνάγεται, λέγω, ἐκ τούτων, ὅτι, καθὼς τὸ περιβόλι γίνεται διὰ νὰ φυτευθῆ τὸ δένδρον καὶ πάλιν τὸ δένδρον φυτεύεται διὰ τὸν καρπὸν, τοιοῦτοτρόπως ὅλος ὁ νοπτὸς καὶ αἰσθητὸς κόσμος ἔγινε διὰ τὸ τέλος τοῦτο, ἥτοι διὰ τὴν Κυρίαν Θεοτόκον· καὶ πάλιν ἡ Κυρία Θεοτόκος, ἔγινε διὰ τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν.

Καὶ οὕτως ἐτελειώθη ἡ ἀρχαία βουλὴ καὶ ὁ σκοπὸς ὁ πρῶτος τοῦ Θεοῦ· μὲ τὸ νὰ ἀνακεφαλαιώθησαν τὰ πάντα ἐν τῷ Χριστῷ², καὶ ἠνώθη ἡ κτίσις μὲ τὸν Κτίσιν, οὐχὶ φυσικῶς, οὐχὶ προαιρετικῶς καὶ κατὰ χάριν, ἀλλὰ κατ' αὐτὴν τὴν ὑπόστασιν· ὅστις εἶναι ὁ ἀνώτατος βαθμὸς τῆς ἐνώσεως, ὕστερα ἀπὸ τὸν ὁποῖον, ἄλλος ἀνώτερος, οὔτε εὐρέθη, οὔτε εὐρεθήσεται. □

(*) *Ἀόρατος Πόλεμος*, Μέρος Πρῶτον, Κεφάλαιον ΜΘ', *Τρόπος διὰ νὰ προσεύχῃσαι διὰ μέσου τῆς Θεοτόκου Μαρίας*, σελ. 118-119, ἐκδόσεις Σ. Ν. Σχοινᾶ, ἐν Βόλῳ 1965.

1. **Ἁγίου Γρηγορίου Παλαμᾶ**, *Ὁμιλία ΝΗ'*, «*Εἰς τὴν κατὰ σάρκα Γέννησιν τοῦ Κυρίου...*», §§ 13-14 καὶ *Ὁμιλία Ε'*, «*Ῥηθεῖσα ἐν τῇ ἀγίᾳ Ἑορτῇ τῶν Φώτων*», §§ 19-20, βλ. *Ἔργα*, Ε.Π.Ε. τ. 11, σελ. 472-477 καὶ σελ. 532-535, Θεσσαλονίκη 1986.

2. Πρβλ. Ἐφ. α' 10.